

[Lone Dybkjær]

Vi har i ligestillingsdiskussionen beskæftiget os utrolig meget med, hvordan vi får kvinder til at ændre holdninger, hvordan vi får dem til at foretage nogle andre valg, alt dette med kvinder ind i mandefagene.

Vi kunne jo også begynde at spørge os selv, om der er mulighed for, at vi kan gøre nogle ting, som kan skabe ændrede holdninger hos mændene. På linje med, at vi faktisk vælger nogle nye fag til kvinderne, kunne vi spørge os selv, om vi ved at give mændene nogle andre muligheder også kunne skabe nogle ændrede holdninger hos dem.

Jeg synes, der er to ting, man kunne overveje i forbindelse med dette. Den ene er at foretage en undersøgelse af fædres betydning for børn. Vi har lavet utallige undersøgelser af mødres betydning for børn, noget, ingen er i tvivl om; alle ved, at mødre betyder utrolig meget for børn. Men der eksisterer praktisk taget ingen undersøgelser af, hvad fædre betyder for børn. Ikke fordi jeg ønsker, at mændene skal få samme dårlige samvittighed, som kvinderne har haft, men det kunne da godt være, at det kunne få nogle mænd overbevist om, at de måske skulle tage sig lidt af deres børn, hvis de så, at de rent faktisk havde stor betydning. Jeg tror, de har det, men vi har ikke meget dokumentation.

Det andet – det var fru Ebba Strange også inde på – er ændrede boligforhold. Vi ved, at parrets indbyrdes kamp ofte fører til skilsmisse, og vi har et par undersøgelser, der viser, at hvis vi ændrer boligformerne i retning af boligfællesskaber, ændrer diskussionen sig fra at være en diskussion mellem to til at være en diskussion mellem en række individer, og det betyder rent faktisk, at mændene deltager på en anden måde. Her kunne man godt sige, at vi på det forskningsmæssige område kunne prøve at sætte noget i gang, som måske kunne være med til at ændre nogle holdninger hos mænd.

Når det drejer sig om kvinderne, er det klart, at arbejdsløsheden er det store problem. Jeg mener, at vi bliver nødt til at diskutere, om vi ikke reelt i vores uddannelses-tilbud skal overkvalificere kvinderne. Vi siger, at de skal være lige så gode, men det ved vi ikke er nok. Vi er nødt til at spørge os selv: skulle vi ærlig talt ikke overkvalificere dem i en periode i forhold til mændene, altså give dem flere tilbud – det er da en blid form for positiv særbehandling – og så sim-

pelt hen erkende, at de starter med en slags handicap?

Det andet, vi kunne spørge os selv om, er: hvad kan vi gøre vedrørende barselsituationen? Den mener jeg vi er nødt til at håndtere på en lidt mere præcis måde. I modsætning til det medlem, der sagde, at Industriministeriet ikke havde gjort så meget, synes jeg i og for sig, at Industriministeriet meget konkret peger på de problemer, der er med vikardækning, når der er fødende kvinder. Jeg synes derfor, vi skal overveje, om Finansministeriet ikke skal have en særlig konto, som kan tilgodese ministerierne, når de har kvinder ansat, der føder. Jeg mener ikke, det er nok, at vi siger, at vi dækker sådan ca. 50 pct., og de så i øvrigt har alt besværet; jeg tror, vi er nødt til at sige: hvis I tager kvinder ind, som får børn, vil vi faktisk tilgodese jer, ikke med 50 pct., men snarere med 120 pct., sådan at vi skaber nogle incitamenter frem for nogle blokeringer.

På tilsvarende måde mener jeg, at vi kommer til at diskutere, om vi ikke også skal lave en arbejdsmarkedsfond i forbindelse med det private erhvervsliv, sådan at vi også her kommer ud over denne diskussion med, at så snart man ansætter en kvinde i den fødedygtige alder, har man nogle problemer.

Endelig kunne vi kigge på, om vi ikke i højere grad kunne gøre daginstitutionerne mere egnede til at varetage disse ting, end de er i dag. Vi kender alle daginstitutionsproblemerne, men vi håndterer dem ikke helt under denne synsvinkel vedrørende ligestilling.

Når det drejer sig om den offentlige sektor som sådan, synes jeg, det er vigtigt, at vi får kortlagt alle styrelser og departementer, og så vidt jeg kan se, er f.eks. Tolddepartementet ikke med; det var måske et af de departementer, det kunne være ønskeligt at kigge lidt nærmere på. Jeg tror faktisk ikke, der findes nogen kvindelige toldere, men det er muligt, at der er en enkelt.

Det andet, jeg synes er interessant, når man kigger på departementerne, er at få departementer og styrelser til at erkende, at der er et problem. Der er det jo interessant at se forskellen mellem P&T og DSB. P&T siger, at det hele handler om holdningsmæssige ting i samfundet, og at det kan man ikke gøre ret meget ved, mens DSB siger, at der er holdningsmæssige forskelligheder i samfundet, og at dem må vi gøre noget ved, dem